

Mundtlig beretning v/3F's Kongres 2013

Poul Erik Skov Christensen

Indledning

Kære venner

Efter denne kongres vil 3F have en ny ledelse af organisationen.

I kender alle årsagerne til, at jeg har været nødsaget til at træffe den beslutning, der er blandt de sværeste, jeg nogensinde har truffet.

Men inden jeg rejser mig fra formandsstolen, vil jeg tillade mig at komme med nogle bud på vores organisations fremtid.

For det er netop vores organisation.

Det er ikke min.

Og det vil heller ikke blive nogen andens, alene.

Det er vores.

Den typiske 3F arbejdsplads

Det er også i den ånd, at jeg vil aflægge denne beretning.

De fagpolitiske detaljer er at finde i den skriftlige beretning.

Jeg vil forsøge at give jer mit perspektiv på, hvilke overordnede politiske og organisatoriske dagsordner, jeg ser.

Jeg vil forsøge at være fremadskuende, og ikke se tilbage.

Det kan naturligvis være fristende at underholde jer med historier fra en faglig karriere, igennem mere end 3 årtier.

Men det vil jeg afholde mig fra.
Sådan da.

Derfor vil jeg gerne starte med en oplevelse, jeg havde på et besøg på en arbejdsplads, for nogle måneder siden.

For mig har besøgene på vores arbejdspladser, været en af de vigtigste aktiviteter i mit virke.

Forstå mig ret.

Jeg har altid holdt meget af, at mødes med afdelingerne rundt om i landet.

Og jeg har altid taget diskussionerne i de regionale fagpolitiske udvalg seriøst, og set frem til de politiske debatter, vi har i Hovedbestyrelsen og Daglig Ledelse.

Men jeg vil gerne indrømme, at jeg har sat særlig pris på muligheden for at komme helt tæt på vores medlemmernes arbejdsplads, og møde dem i hverdagen.

Det er her, at jeg ±råt for usødet ±har fået en pejling på, om vi lægger linjen rigtigt22 Tm□ Tc)

Samtidig var mange af dem, der var tilbage på virksomheden bekymrede for deres egen sikkerhed i jobbet.

Ingen på arbejdspladsen havde en forestilling om, at de skulle blive i samme job mange år ud i fremtiden.

Ingen havde en forestilling om, at chefen på et tidspunkt ville belønne en lang og trofast indsats, med et guldur.

De tider var alle enige om, var forbi.

Medarbejderne på arbejdspladsen var meget omstillingsparate.

De ville også gerne uddanne sig.

De ville gerne gøre sig yderligere attraktiv for den nuværende arbejdsgiver, såvel som for en eventuel kommende.

Men hvilken uddannelse skulle de vælge?

Hvilke uddannelsesmuligheder ville være rigtig for dem.

Og hvordan skulle de overhovedet få det gennemført?

Samtidig var alle på arbejdspladsen vidende om, at Folketingsvalget havde betydet en reel afskaffelse af efterlønsordningen.

Og med tiltagende krav om, at løbe lidt hurtigere på virksomheden og øge produktiviteten, var mange bekymrede for helbredet.

Kunne helbredet holde til at blive på arbejdsmarkedet, til de var i slutningen af tresserne, eller starten af halvfjerdserne?

Interessevaretagelse alá 3F

Når jeg trækker eksemplet frem, er det ikke fordi, at det var en enkeltstående oplevelse.

Tværtimod er det diskussioner og overvejelser, som udveksles overalt på arbejdspladserne i Danmark.

I kantiner, skurvogne og i fabrikshaller landet over, er det den slags bekymringer, men også drømme og håb folk snakker om.

Og det er i den diskussion med danske lønmodtagere, at vi optager næring.

I den diskussion, at vi står stærkt.

Og det er i den diskussion, at hvert enkelt medlem af 3F skal vide, at de har Danmarks stærkeste fagforening i ryggen.

For det handler om, hvordan vores faglige og politiske arbejde hænger sammen.

På arbejdspladsen, jeg lige har omtalt var 3F en synlig medspiller for virksomheden. Men det var 3F i ligeså høj grad også for den enkelte medarbejder.

Der blev gjort et seriøst stykke uddannelsesarbejde blandt tillidsfolkene. Et arbejde der havde 3F som omdrejningspunkt.

Tillids- og arbejdsmiljørepræsentanterne var til stede, for at sikre en god og solid arbejdsplads.

Kombinerer vi det arbejde, der udføres landet over med vores politisk og faglige arbejde derudover, har vi en kobling, der ikke findes stærkere i dette land.

Det er kernen af, hvad 3F er og skal være.

En fagforening, der yder en helt konkret støtte i hverdagen.

En fagforening, der igennem arbejdet med vores overenskomster styrker mulighederne, for hver enkelt af vores medlemmer.

En fagforening der er medlemmernes stemme i den offentlige debat og sikrer, at deres interesser, også bliver hørt af det politiske niveau.

I mit sind er der ingen tvivl om, at det er igennem en tydeliggørelse af den sammenhæng, at vi bliver styrket.

Det er når den forbindelse står klart, at vi uden at bøje hovedet kalder os Danmarks Stærkeste Fagforening.

Vores samfund ændrer sig på mange måder i disse år.

Og skal vi fortsat være placeret centralt i udviklingen af vores arbejdsmarked og velfærdssamfund, er det nødvendigt, at vi også udvikler os.

Vejene til indflydelse er andre, end de var for år tilbage.

For ikke så mange år siden, kunne vi være sikre på, at vores medlemmers holdninger blev hørt, igennem trepartssamarbejder, med skiftende regeringer og hørings svar til Folketinget

Og var det ikke nok, kunne vi aktivere gamle venner, netværk og forbindelser i røgfyldte baglokaler.

Verden af i dag er en anden.

Ikke kun fordi at de røgfyldte baglokaler i dag, er blevet afløst af en mere kompliceret vej til indflydelse.

Og den vej er for øvrigt røgfri.

I dag kan ingen organisation hvile på strukturerne i samfundet af i går.
Heller ikke vores.

Gjorde vi det, ville vores indflydelse forsvinde til det rene ingenting.

Derfor skal vi naturligvis også udvikle os.

For mig har det vigtigste altid været, at vi igennem vores politiske arbejde sikrer konkrete resultater, for vores medlemmer.

Derfor skal vi aldrig gøre, som vi plejer.

Naturligvis skal vi ikke det.

Det har vi aldrig skulle.

Vi skal gøre det, der virker.

Som når vi sætter fokus på udfordringerne med social dumping.

Som når vi helt konkret anviser, hvordan der kan skabes tusindevis af solide arbejdspladser, igennem grøn omstilling.

Og som, når vi sætter os for at ændre den politiske retning i Danmark.

Vi skal ikke gøre som vi plejer.

Vi skal gøre det der virker.

Håndslaget i Aalborg

Kære venner

På sidste kongres gav vi hinanden et stærkt håndslag her i salen.

Vi kiggede hinanden i øjnene og besluttede os for, at når vi forlod denne sal, ville vi gøre, hvad der stod i vores magt for at sikre, at Danmark fik en ny regering.

Og lad mig blot minde om, hvorfor vi gjorde det.

Vi gjorde det fordi, at vi igennem et helt årti havde set, hvordan udviklingen havde været, under den tidligere regering.

Vi havde set, hvordan et ideologisk felttog havde maltrakteret vores beskæftigelsessystem.

Vi havde set, hvordan ulighed i samfundet, blev efterstræbt med en klar politisk kurs.

Vi havde set, skitserne til et opgør med det solidariske velfærdssamfund, vi igennem historien havde været med til at bygge.

Det var ikke en normal situation.
Det var tværtimod en helt særlig situation.

Her i Aalborg blev vi enige om, at fire år mere med et borgerligt flertal i Folketinget, var den største trussel mod danske lønmodtagere.

Vi var klar over, at det ville kræve meget af os alle sammen.

Hver eneste afdeling landet over lagde en jätte-indsats i SKÆVT aktiviteterne.

Og vi var til stede overalt i det ganske land.

I avisernes spalter, på arbejdspladserne og på gaderne.

Og fordi vi stod sammen, kære venner.

Fordi vi kæmpede side om side, og holdt fast.

Derfor fik Danmark en ny regering.

Den nye regering

Danmark fik en ny politisk kurs med regeringsskiftet.

Og lad mig gøre det helt klart.

INGEN vil kunne overbevise mig om, at det ikke har været en fordel for 3F.

Og det siger jeg ikke fordi, at vi nu bliver kontaktet med spørgsmål om overenskomstforhold på hoteller og konferencecentre, den nye regering benytter i sit arbejde.

Selvom det nu ikke var noget, den tidligere regering gik så meget op i.

Men det er ikke derfor, at det er en fordel for 3F.

Det er heller ikke fordi, at partierne i den nye regering har andre farvekoder.

Nej, det er en fordel at vi nu har en regering, der deler vores kritik af et beskæftigelsessystem i ruiner.

En fordel, at vi har en regering, der deler vores bekymring for, hvad underbetalt udenlandsk arbejdskraft betyder, for vores velfærdssamfund.

En fordel, at vi har en regering, der konkret har forpligtiget sig til at sikre mere uddannelse til de mennesker, der fik mindst uddannelse med sig fra starten.

Det er for mig helt grundlæggende ændringer, af den politiske retning for Danmark.

Ændringer som jeg hverken kan, eller vil skamme mig over, at vores organisation hjalp til med at skabe.

På samme måde som jeg hverken kan eller vil bøje nakken over, at vores organisation hjalp til med at fremskaffe den mere end halve milliard kroner, udskydelsen af dagpengereformen samlet betyder.

Alene for 3Fs medlemmer.

Regeringsskiftet var tiltrængt.
Det var godt for vores samfund.
Og det var afgørende for 3Fs medlemmer.

Men naturligvis kan vi ikke lægge os til rette ved siden af andre i hængekøjen og vente på, at det hele kommer til os.

Og jeg kan da også forestille mig, at der sidder enkelte kongresdelegerede og tænker:

Det er godt nok, Poul Erik.
Men er du ikke klar over, at regeringsrokaden er blevet lavet?

Helle Thorning har sat sit nye hold - og du fik ikke en ministerpost - heller ikke uden portefølje.

Det er vel ikke kun fryd og gammen med den nye regering?

Nej, naturligvis ikke.
Og jeg personlig har aldrig haft andre ambitioner, end at gøre arbejdet som Formand, så godt som muligt

Der har været tidspunkter, hvor jeg undrede mig såre over prioriteringerne hos den nye regering.

Og så har jeg så sandelig også sagt det.

Men vi er ikke sat i verden for at uddele stilkarakterer til politikerne.

Det kunne sikkert ellers være nydeligt, hvis Daglig Ledelse sad med pointtavler som i Vild med Dans, når den ene eller anden minister røg en tur ud på dansegulvet.

Og det er da garanteret morsomt at sidde der på TV2 News, kalde sig politisk kommentator og så ellers kunne udtale sig om hvad som helst.

Vel at mærke uden nogensinde at stå til ansvar for det.

Men vi har, et ansvar.

Som den største og stærkeste fagforening i Danmark, bliver vi nødt til hele tiden at vurdere, hvordan vi skaber resultater for medlemmerne.

Hvornår vi skal blande os så hele Danmark lægger mærke til det, og hvornår det tjener os, og vores medlemmer bedst, at rejse vores indsigelser på de indre linjer.

3Fs politiske arbejde

De to ting udelukker ikke hinanden i vores politiske arbejde.

Men det kræver den rigtige timing.

SKÆVT kampagnen havde et klart politisk sigte.

Ingen tvivl om det.

Men det handlede også om, at få den politiske debat tilbage på arbejdspladserne igen.

Sikre helt almindelige lønmodtageres stemme i et dansk politisk system, der i tiltagende grad præges af en professionalisering, med en bekymrende svagere tilknytning til virkeligheden.

Hvor stjerner fra reality-tv kommenterer den politiske situation sammen med politikere, der har benene plantet solidt i den blå luft.

Når jeg ser på den politiske situation frem mod næste Folketingsvalg, er der slet ingen tvivl om, at der er brug for vores indsats.

Da jeg for år tilbage lige var blevet forbundsformand i SiD, husker jeg, hvordan en tillidsmand sagde til mig:

Poul Erik, lov mig at du ikke gør fagforeningen til et politisk parti.

Vi har brug for en stærk fagforening, der taler vores sag.

Ikke en fagforening der tror, at den er et parti, der skal konkurrere med de andre på Christiansborg.

3F er ikke, og vil aldrig blive, et politisk parti.

Men vi er en fagforening, der står op for vores medlemmer - også i den politiske debat.

En fagforening, der nægter at bøje nakken på vegne af de tusinder, vi repræsenterer.

Og en fagforening der siger vores mening klart, ligegyldigt hvilken farve den siddende regering har.

For vi vil forbedringer, på vegne af medlemmerne af 3F.

Når vores tillidsvalgte kritiserer det ene eller andet politiske spørgsmål, er det altid på vegne af nogen.

Vi er mennesker, der har holdninger, og er båret af værdier og vi ved, at vores arbejde har betydning for andre.

Vi er meget engagerede.

Og er der noget, som vi finder dybt uretfærdigt, så siger vi fra.

Jeg kender det fra mig selv.

Den anden planet

Som i dagene kort efter juleaften sidste år.

Julefreden havde lige indfundet sig derhjemme, da telefonen i stuen ringede.

I den anden ende var en journalist, der ville have en kommentar til, at statsministeren netop havde fundet det belejligt, at forny diskussionen om øget arbejdsudbud.

I en situation hvor vi til stadighed kæmper med en alt for stor ledighed blandt vores medlemmer, forstod jeg ganske enkelt ikke, på hvilken planet, det forslag var blevet udtænkt.

Det sagde jeg så.

Og fik da bestemt også lov til at høre for det efterfølgende.

Men desværre har den planet med arbejdsudbuddet, stået højt på den politiske himmel i de seneste år.

Det er en udfordring, at den økonomiske debat i så høj grad har taget udgangspunkt i teoretiske øvelser om arbejdsudbud, og langstrakte økonomiske fremskrivninger.

Ikke mindst fordi, at vi igen og igen kan konstatere, at de fine prognoser, ikke holder vand.

Som når partierne bag dagpengereformen for år tilbage hævdede, at reformen maksimalt ville berøre 3.000 danskere.

Selv vores mest konservative beregninger var langt over det niveau.
Og desværre fik jo ret.

På den måde kan man sige, at den eneste årsag til, der findes store økonomiske fremskrivninger er, at få astrologi til at ligne en respektabel videnskabelig disciplin.

Men netop derfor, er det pinedød nødvendigt, at vi insisterer på, at den faglige og politiske indsats hænger sammen.

For at understøtte vores faglige resultater.

For at påvirke samfundet i en retning, der tilgodeser vores medlemmer.

Og for at tale på vegne af de tusindevis af lønmodtagere, hvis stemme ellers ikke, bliver hørt i debatten.

De dovne danskere

Også fordi, at den politiske debat i Danmark ændrer sig i disse år.

Lad mig blot give et par eksempler.

Helt aktuelt er kampagnen, R P G H ¶ G R Y Q H ¶ G D Q V N H U H

En kampagne, der er opstået blandt borgerlige meningsdannere, næret af politikere og desværre ofte blevet holdt oppe, af dele af arbejdsgiverne i dette land.

Det er en kampagne, der skal slå tvivl om danskernes arbejdsmoral.

På trods af at vi er et af de samfund, der bruger flest timer på arbejdsmarkedet samlet, handler det om, at mistænkeliggøre danskerne. Og udstille dem som dovne.

Det er noget af det mest kyniske, jeg har set i mange år.

Udgangspunktet er ganske enkelt:

Danske lønmodtagere ikke gider, at arbejde.

Og hvis de så får slæbt sig på arbejde så laver de ingenting, og vil for øvrigt have for meget for det.

I min bog er det et angreb på danske lønmodtagere, som vi hverken skal, eller må, sidde overhørig.

Det er et angreb, der bliver mødt af politiske løsninger blandt vores modstandere om tysk lønniveau, mindre faglig organisering, og større lønspredning på det danske arbejdsmarked.

Men kære venner:

Det reelle problem i den diskussion er, at danskerne ikke, generelt er dovne.

Problemet er, at alt for mange af medierne og politikerne er dovne!

Hver evig eneste gang en arbejdsgiver er stået frem med en klagesang, om ikke at kunne få dansk arbejdskraft, har det vist sig, at historien ikke holder vand.

Som med Lindenborg Gods lige her i nærheden.

'H YDU 'WYXQJHW' WLO DW K\UH ;VW hylde. LVN DUEHMGVNUDIW

Danskerne er for dovne, hævdede de.

Men vores afdeling her i Aalborg havde ikke fået nogen henvendelser.

Det havde de tre kommunale jobcentre i nærområdet heller ikke.

Undskyld mig.

Det er en hån mod danske ledige og lønmodtagere, som jeg ikke vil finde mig i!

Derfor, er jeg oprigtigt stolt af de af vores medlemmer, der har modet til at stå frem.

Har modet til at tage ordet i en offentlig debat, der i så høj grad, er præget af en onskabsfuld og hadsk stemning.

Det kræver sit, men det er afgørende.

Som eksempelvis Frits, der var på forsiden af Fagbladet, i starten af sommeren.

Frits var en af dem, der stod til at falde ud af dagpengesystemet - men blev reddet på målstregen.

Hans historie deles af tusinder andre.

Hvordan han konsekvent prøvede at få timer nok igennem alt det arbejde, han kunne finde.

Hvordan han har taget al den efteruddannelse, han kunne komme i nærheden af.

Og hvordan han på sin USB nøgle gemte de mere end 1.000 ansøgninger, han havde afleveret hos ligeså mange arbejdsgivere.

Ingen skal sige, at Frits er doven.

Og slet ikke politikere, hvis økonomiske bagmænd, er flygtet ud af landet, for at slippe for at betale skat.

Debatten er for mig et eksempel på, hvordan den politiske situation herhjemme også ændrer sig.

Og hvordan vi skal agere i den.

Uddannelsesdagsordenen

Et andet område hvor vi skal bruge den styrke, vores fællesskab giver os, er på uddannelsesområdet.

Her er der stadigvæk et stort arbejde foran os.

Det kræver vilje af regeringen.
Men det kræver også meget af os.

For på ganske kort sigt er jeg bekymret for, om vi når at få løftet uddannelsesniveaueu på arbejdsmarkedet, svarende til morgendagens krav.

Allerede i dag hører vi om regioner herhjemme, der får sværere ved, at få tilpas uddannet arbejdskraft.

Det er en udfordring, der kun vil stige i de kommende år.

Derfor har regering og Folketing et ansvar for de politiske rammer omkring uddannelsesløftet.

Og vi har et ansvar for at sikre, at vores medlemmer får mulighederne, og tager imod dem.

På min del af Facebook, var der for lidt tid siden, en debat om uddannelse.

Jeg er blevet meget glad for dette nye medie.
Jeg ved også, at vi er mange, der har taget det til os og bruger det aktivt i det faglige arbejde.

For imellem billederne af vennernes madopskrifter, ferier, ubrugelige spil, måltider og kæledyr, opstår der også, brugbare debatter.

Det sætter jeg stor pris på.
Som eksempelvis da Ulla blandede sig i den debat, vi havde om uddannelse.

Det skal siges, at jeg ikke kender Ulla.

Men jeg har dog skrevet til hende for at spørge om lov til at inddrage hende her i dag

I kan måske forestille jer, hvor overrasket hun blev over, pludseligt at blive trukket ind i vores kongres.

Men jeg blev så rørt af Ullas indlæg.

Hun gav sit bud på, hvad der skulle til for, at hun kunne komme i gang med en uddannelse.

For hun ville gerne.
Men så en række barrierer.

Og så sluttede hun af med følgende, som jeg synes, er så godt skrevet:

Ulla skrev:

' - H J E H K ; Y H U L Q J H Q E ; Y H G H N R P P H Q W D I
jeg kunne have taget en uddannelse som ung. For
da var arbejdsmarkedet noget andet. Da smurte
man en madpakke, gik ud og søgte og havde job
L Q G H Q P L G G D J '

Der er særligt to ting, der slår mig ved Ullas kommentar.

For det første, at hendes beskrivelse af, hvordan arbejdsmarkedet var for blot få år siden, er slående præcis.

I dag er madpakken hurtigt spist, før man møder virksomheder, der tager ufaglært arbejdskraft ind fra gaden.

For det andet rammer det mig, at Ulla så kontant fortæller, at hun ikke har brug for bøvede kommentarer.

Hverken Ulla, eller nogen anden fortjener, at blive mødt med tåbelige og bøvede kommentarer.

Tværtimod!

Vi skal finde muligheder for Ulla og tusinder med hende, der fik mindst uddannelse med sig fra starten, af livet.

Hvad enten det er fordi, at man har lidt problemer med tallene og bogstaverne. Eller fordi at man havde dårlige oplevelser med skolegangen.

Eller hvis det blot er fordi, at det ikke var nødvendigt med uddannelse, da man fik sin debut på arbejdsmarkedet.

Her ligger der et enormt ansvar ± også på vores skuldre, venner.

Den dagsorden, må vi ikke svinge.

Derfor har vi ved de seneste overenskomstforhandlinger igen og igen prioriteret efteruddannelse til vores medlemmer.

Og ikke nok med at vi har samlet penge ind til efteruddannelse ± pengene bliver også brugt.

Der er flere og flere af vores medlemmer, der benytter sig af muligheden for at få et læse- og skrive-kursus, et svejserkursus eller lignende.

PensionDanmarks uddannelsesfonde har i løbet af de seneste trekvart år givet tilskud til ikke mindre end 37.000 kurser ± det er næsten 16.000 kurser mere end samme periode i året før.

Lyt til De Økonomiske Vismænd.

Lyt til fagbevægelsen

Og lyt til danskerne.

Der er yderligere muligheder for at lempe finanspolitikken.

Der er muligheder for at investere i vækst og beskæftigelse.

Og der er muligheder for, at sætte en offensiv dagsorden.

Regeringen valgte i forbindelse med sin vækstplan i starten af året ensidigt at fokusere på konkurrenceevnen for danske virksomheder.

Også derfor vil det være glædeligt, om vi så yderligere initiativer, der reelt satte skub i beskæftigelsen.

Et nyt beskæftigelsessystem

Et andet helt centralt punkt for os, nu hvor vi går ind i efteråret, er spørgsmålet om et nyt beskæftigelsessystem.

Ingen i denne sal er i tvivl om, at det system, der blev til i en ideologisk vildfarelse af Claus Hjort Frederiksen og blindt videreført af Inger Støjberg, er en katastrofe.

I et væk blev uddannelse og opkvalificering droppet til fordel for den ene meningsløse aktiveringstype efter den anden.

Konceptet er lige så tydeligt, som det er ubehageligt.

Fremfor at sætte den enkelte i centrum, bliver ledige udsat for en hetz, der ingen steder hører hjemme.

Det er et ufravigeligt krav, at hele beskæftigelsesindsatsen skal lægges om.

Og jeg kan med sindsro fortælle beskæftigelsesministeren og den øvrige regering: Bulldozeren er klar.

Dieslen er fyldt på tanken, og skovlen sænket.

Vi vil ikke acceptere, at der blot bliver ændret lidt på et par hjørner hist og pist.

Et nyt system, skal have et markant fokus på uddannelse.

Et nyt system, skal passe til fremtidens arbejdsmarked.

Og et nyt system, skal tage den enkelte alvorligt og ikke lader folk i stikken i kasse- og vanetænknig.

Jeg har bemærket hvordan, at de partier der i troen på egne evner opfandt den nuværende beskæftigelsespolitik, er på vej væk fra den.

Og det i fuld firspring.

Det lignede en ren tilståelsessag, når lederen af De Konservative for en måned siden sagde, at systemet både var for dyrt, for dårligt og meningsløst.

Det er vi nogen, der har sagt i mange år.

Succesen for den nuværende beskæftigelsesindsats, giver mest af alt udslag, mellem middel og sløv.

Og for den gruppe af ledige, der har mest brug for en konkret indsats, konkluderede en undersøgelse for et par år siden, at indsatsen i bedste fald, ikke gjorde nogen skade.

Men jeg glæder mig over, at flere af Folketingets partier nu signalerer, at de er villige til at gå ind i denne diskussion.

Det giver mig grund til at tro, at vi i efteråret kan se et bredt flertal, der grundlæggende gør op, med den nuværende model.

Til gengæld bør regeringen fuldstændigt affeje partiet Venstres ide om, at fjerne retten til uddannelse for de ledige.

Det er mig komplet ubegribeligt, hvordan det altid er mennesker, der har de højeste uddannelser, der finder, at almindelige mennesker uden uddannelse, ej heller skal have en.

Men heldigvis ved vi jo, at et standpunkt for Venstre ikke er noget, de mener hele tiden.

Og at en holdning er noget, de mener i lidt længere tid, men kan dog ændres.

Og vi ved, at Venstre har et standpunkt til de skifter holdning.

Det bør de også gøre her.

Naturligvis er det muligt at finde besparelser i det nuværende system.

Men jeg ser ingen grund til, at de sparede midler ikke skulle bruges der, hvor de ville gøre allermest gavn:

Opkvalificering af de ledige.

Sikre at beskæftigelsesindsatsen, også bliver brugt til uddannelsesløftet, for ufaglærte og faglærte.

Det er en ekstremt kortsigtet og forfejlet strategi, at fjerne uddannelsesmulighederne.

De skal tværtimod udbygges.

En ny løsning på dagpenge

Et nyt beskæftigelsessystem bør spille langt bedre sammen, med et nyt dagpengesystem.

Også her er der grund til at have håb.

Aftalen mellem Enhedslisten og regeringen i foråret, der holdt hånden under størstedelen af de udfaldstruede dagpengemodtagere, indeholdte jo to elementer.

For det første en sikring af de dagpengemodtagere, der stod til at blive kastet ud i sommeren 2013.

For det andet et tilsagn om, at regeringen inden næste Folketingsvalg, kommer med et nyt forslag til, hvordan dagpengesystemet skal indrettes.

Det betyder, at:

Den reform, vi var tusinder der gik på gaden imod for tre år siden.

Den reform, vi fik at vide ikke ville berøre mere end 3.000 ledige, men som ender med det tidobbelte.

Den reform, kære venner har vi aldrig været tættere på at aflive, kaste bort og erstatte med en ny.

Det er et resultat, vi skal være stolte af.

Den offentlige sektor

Dagpengereformen fra dengang blev efter min bedste overbevisning til, af folk bag skriveborde, uden nogen videre kontakt med virkeligheden.

Det er desværre også et faktum, vi ser alt for meget i øjeblikket.

På den måde, lever vi også i de nemme løsningers tid.

Bredt iblandt en række af Folketingets partier, er der således eksempelvis ingen grænser for, hvad besparelser i den offentlige sektor, kan gøre af lyksaligheder.

Man får indtrykket af, at sparer vi bare tilpas meget i vores fælles velfærdssamfund, vil vi kunne bevare samme serviceniveau, sænke skatten, og alle sammen blive gladere.

Men kære venner:

Vi ved jo godt, at det ikke er sådan, det vil gå.

Og jeg mener også, at det er en fundamental forkert vej at vælge.

Der bliver stillet en falsk modsætning op, imellem den offentlige og private sektor.

De er hinandens forudsætninger. Ikke modsætninger.

Og så fortæller de fantaster, der ønsker at skære i den offentlige sektor aldrig, at alene drømmescenarier om nul-vækst vil betyde 33.000 færre ansatte i løbet af ganske få år.

Og det bliver næppe de højestlønnede ledere i den offentlige sektor, der bliver ramt.

De vil nok nærmere få udbetalt større bonusser, alt efter hvor hurtigt, de kan
W L O S, Danmark af medarbejdere.

Nej, det bliver de lavtlønnede, der skal betale prisen for spareplaner og nedskæringer.

Mere nedslidning, øget stress, og færre kolleger til det samme og mere arbejde.

Det er den anden vej vi skal.

Arbejds miljøindsatsen skal styrkes

Ikke mindst i lyset af, at Tilbagetrækningsreformen vil have store konsekvenser for vores medlemsgrupper, hvis ikke arbejds miljøindsatsen, bliver forbedret.

Det har altid undret mig, at i diskussionen om arbejdsudbud og fastholdelse på arbejdsmarkedet er det mest oplagte område desværre det, der i øjeblikket får mindst opmærksomhed.

Arbejds miljøet.

Når vi ved, at arbejds miljøet er afgørende for danskernes tilknytning til, og fastholdelse på arbejdsmarkedet, er det uforståeligt for mig, hvor lidt den debat fylder.

Og når vi ved, at udfordringerne på de danske arbejdspladser stadig er der, ja så vokser min forundring og harme tilsvarende.

Vi kender alle sammen til, hvordan det står til på arbejdspladserne.

Men jeg vil alligevel gerne citere en undersøgelse, der blev lavet for nylig, om arbejdsmiljøet i byggeriet.

Mike er byggearbejder.

Det er hans egne ord, der her beskriver, hvordan han oplever sin hverdag:

Mike han siger:

' -HJ HU L VPHUWHU KYHU GDJ 6RP MHJ VLG GHU
ondt. Det gør ondt som ind i helvede, og mine hænder gør
RJVn RQGW 'HW KDU Y UHW VnGDQ OLJH VLG HQ «
EOHYHW HQ YDQH '

Mike er kun 45 år.

Han tager, som alt for mange på det danske arbejdsmarked, smertestillende piller, for at holde dagligdagen på jobbet ud.

Og det er desværre ikke, et enestående tilfælde.

Det meget flotte arbejde, vores kongres i 2007 satte i gang med Sundhedsprojektet Ulighed i Sundhed, har også dokumenteret gang på gang, at der stadig er kampe, der skal kæmpes.

I halvfjerdserne var det de organisationer, vi i dag står på skuldrene af, der for alvor satte arbejdsmiljøet på dagsordenen.

Men arbejdsmiljødebatten har mistet terræn de seneste år.

')\VLVN DUEHM Spørger om af samfundet.

' 9DU GHW LNNH QRJHW YL GLVNXWHUHG H L LQG X VWULVDPIXQGH

Forfatteren Lars Olsen rammer det så præcist, når han siger, at udfordringerne med arbejdsmiljøet stadig er der.

Vi er bare holdt op med at tale om det.

Det skal vi ændre.

Kære kongres.

Arbejdsmiljøindsatsen er blevet endnu vigtigere efter gennemførelsen af Tilbagetrækningsreformen.

Hvis ikke vi insisterer på denne dagsorden, og fastholder presset både fagligt og politisk, sker der ingenting.

Så kan vi blive enige om, at vi i den kommende kongresperiode vil tage det på os, at sikre, at arbejdsmiljøet igen, bliver sat på dagsordenen?

At vi vil synliggøre arbejdsmiljødebatten og finde løsninger?

Til gavn for danske lønmodtagere i almindelighed, og medlemmerne af 3F i særdeleshed?

Kan vi blive enige om det?

Social dumping

I 3F har vi sat mange politiske dagsordner de seneste år.
En af de stærkeste er spørgsmålet om social dumping.

Vi har gjort det igennem overenskomstforhandlingerne.

Vi har gjort det i offentligheden.

Og vi har sikret, at den nye regering fra dag et har haft det som et højtprofileret område.

Sneg man sig ind om natten og vækkede samtlige ministre, og spurgte om det vigtigste politiske område, er jeg sikker på, at social dumping ville blive nævnt som et af de tre første.

I hvert fald i blandt et par, DI SDUWLHUQH V PLQLVWUH «

Det har betydet, at indsatsen på dette område på blot 2 år er løftet til et niveau, som ti års borgerlig regering, end ikke var i nærheden af.

Vi skal meget længere i indsatsen mod den undergravning af arbejdsmarkedet, social dumping er.

Men vi er kommet et stykke af vejen.

Hele tiden finder kyniske arbejdsgivere nye smuthuller.

Nye smarte koncepter til at udnytte udenlandsk underbetalt arbejdskraft, og smyge sig udenom et stadig mere fintmasket myndighedsnet.

Derfor forbliver denne dagsorden stærk for 3F.

Og vi er opmærksomme på, hvordan den udvikler sig.

Social turisme

Det gælder ikke mindst et af de områder, som jeg mener, at vi bliver nødt til at forholde os til, i endnu højere grad.

Det som i øjeblikket er døbt social turisme.

Forholdet, hvor udenlandske EU borgere fra meget fattige dele af Europa med kyniske forretningsfolk som mellemænd, kan presse lønningerne endnu længere, ned end vi har set, på grund af det sociale sikkerhedsnet, vi har i Danmark.

I en situation hvor den danske kontanthjælp sammen med en række yderligere sociale sikringsordninger, kan optjenes efter blot ti ugers arbejde i Danmark, er vi nødsaget til at være opmærksomme.

Vores kamp mod social dumping vil aldrig nogensinde, og må aldrig nogensinde kunne sammenlignes, med en forkvaklet nationalisme.

Men arbejde i Danmark, skal foregå på danske vilkår.

Og ydelserne i vores samfund er ikke bygget efter, at det skal være muligt at hoppe fra land til land for at overleve på kontanthjælpslignende ordninger.

Her må vi være i front af debatten.

For hvis ikke, vil andre udnytte dagsordenen på måder, der enten ender i rendyrket nationalromantik, eller med målet om et rent forsikringssamfund.

Verden bliver mindre.

Og i takt med det bliver kravene til vores løsninger større.

Samtidig bliver vi også nødt til at forholde os til, at vores politiske kamp ikke kun kæmpes herhjemme i Danmark.

EU spiller en stadig større rolle for os.

På godt og på ondt.

Lad det være sagt med det samme:

Jeg finder enhver JA ELLER NEJ diskussion til det europæiske samarbejde frugtesløs.

Danmark er en del af Europa, og hundredetusindevis af vores arbejdspladser er afhængige af samhandlen med resten af Europa.

Men det betyder naturligvis ikke, at vi skal trække i Ellemanns EU-strømper, kipe med Unionens flag, og afskaffe 1. maj til fordel for Europadagen.

Jeg er meget bekymret for mange af de politiske tiltag, der kommer særligt fra Kommissionen.

Det hvad enten det handler om yderligere liberaliseringer i Europa, utidig indblanding i arbejdsmarkedsforhold, eller åbningen af de sociale systemer på tværs af kontinentet, uden syn for nationale forskelle.

Der er ingen tvivl om, at vi i den kommende kongresperiode, bør optrappe vores fokus på EU.

Ikke på tåbelige forslag, om forbud mod lakridspiber, og hvad de ellers finder på.

Men på de dele af den europæiske debat, der i allerhøjeste grad har indflydelse på vores medlemmers arbejdsforhold.

Kommunalvalgkampen

Social dumping er også et eksempel på, hvordan vi ikke kan bevæge os på et enkelt politisk niveau.

For udover Christiansborg og Europa, bliver vi også nødt til at forholde os til udfordringerne, helt lokalt.

Derfor søsætter vi en kampagne, frem mod kommunalvalget.

Social dumping koster kassen.
Dit lokalsamfund betaler prisen, bliver et af de slogans I vil høre.

Vi har taget kontakt til samtlige kandidater fra alle partier.

Vi har valgt at favne alle partier i denne kampagne, fordi vi tror, at det er den rigtige måde, at gå til dette område på.
Og fordi, at vi skal gøre det rigtige.
Og ikke bare som vi plejer.

Kun et enkelt parti har nægtet at deltage.
I kan sikkert gætte hvilket, men det blev stiftet, for at skabe nye alliancer i Danmark.

Det er så ikke med os, kan jeg konstatere.

Men det går såmænd nok alligevel, og jeg har store forventninger til kampagnen.

Og mit helt klare bud er, at vi med denne indsats, for alvor kan sætte den politiske dagsorden frem mod november.

Synliggøre, at social dumping også har betydning for det enkelte lokale samfund.
For uddannelsesmulighederne for de unge.
For at sikre reelle gode arbejdspladser.

Vi kræver:

At det skal være slut med eksempler fra kommunerne, hvor underbetalt arbejdskraft, skal hutle sig igennem daginstitutioners skraldespande for at finde aftensmaden.

At det skal være slut med offentlige byggerier, uden nogen aftaler om uddannelse.

At det skal være slut med kommuner og regioner, der ser igennem fingre med virksomheder, der bevidst undergraver det danske arbejdsmarked.

Det vil vi sige frem mod november.

Efter november.

Og lige indtil, at vi ikke længere ser danskernes skatte kroner understøtte dette svineri.

Ligestilling

Hvor jeg har været tilfreds med regeringens social dumping indsats, er der også områder, hvor jeg glæder mig til at se mere.

Områder, hvor vi til stadighed har brug for, at se resultater.

Hvor vi har brug for, at se politisk mod, og vilje.

Det er ikke mindst tilfældet på ligestillingsområdet.

I 3F har vi gjort meget for at fastholde en dagsorden om øget ligestilling og mangfoldighed.

'/LJH UHW IRU DOOH' VLJHU YL PHG G Mi Q e P D Q a l R D E k o n g r e s V D I W D

Den er et rigtigt godt udgangspunkt, vi giver hinanden, for at fastholde nogle af de værdier, vores fællesskab bygger på.

Jeg ser meget gerne, at regeringen arbejdede ligeså ihærdigt og seriøst med spørgsmålene om, at mænd og kvinder skal have lige og optimale muligheder her i anden halvleg af regeringsperioden.

At vi skal se at få udryddet den uværdige forskel på mænd og kvinders løn ± den forskel, som alene kan begrundes med, at vi er mænd og kvinder.

Og at vi skal forhindre, at noget menneske skal opleve at få sin værdighed krænket, blive ydmyget og holdt i armod ± blot fordi vi ikke tør gøre op med handlen med mennesker.

Jeg ser frem til, at regeringen viser samme vilje.

Snart.

Vejlegaarden

Et sidste politisk område jeg vil trække frem her i dag, hvor det er afgørende, at vi har et politisk fokus, tager udgangspunkt i Vejle.

Og det er måske meget passende, at bynavnet kommer af det gammeldanske ord for 'vadested'.

På mange måder er vi i øjeblikket, i et vadested.

Et vadested hvor en fuldt ud lovlig konflikt, blev udråbt til årtiets frihedskamp af vores modstandere.

Et vadested, hvor vi måbende har set til, mens medierne beredvilligt stillede op for at dække, den ene borgerlige politiker efter den anden spise stegt flæsk.

Og et vadested, hvor det er afgørende, at vi styrker vores argumenter og engagement i kampen om vores måde at indrette arbejdsmarkedet på.

Jeg tror, at vi er mange, der fornemmer, at der er en kampagne i gang, imod selve den danske model.

På sidste kongres kom jeg med en morsomhed.

Jeg sagde, at jeg havde følt, at jeg havde modtaget et trusselsbrev fra aftenholdet på centrallageret i Hasselager.

Sidste år blev jeg mindet om den vittighed igen.
Og den føltes ikke morsom.

Den føltes ikke så morsom, da vores venner og kolleger begyndte at modtage private breve fra mennesker, der ønskede kollegaerne ondt.

Jeg selv inklusiv.

Hvordan det føltes, når man løfter telefonrøret derhjemme for at blive mødt af en hadsk stemme, der truer både en selv og ens familie.

Men kære venner.

Sjældent har jeg været mere stolt af at se, hvordan vi rykkede sammen.

Hvordan vi viste, at vi ikke ville lade os true til tavshed ±

og hvordan kujoner aldrig skulle få det sidste ord.

Det vil jeg gerne takke dig for igen, Martin ±og tak til alle jer i afdelingen i Vejle.

Det var ikke nogen nem tid, men jeg ved, at I kunne mærke, hvordan I havde hele organisationen bag jer dengang.

Det vil I altid have.

Kampen om den danske model

Selvom kampen om Vejlegaarden, ofte blev fejlagtigt fremstillet, blev det startskuddet til en fornyet diskussion om hele den danske model.

Med beslutningsforslaget B92 ville partier som Venstre og Dansk Folkeparti bryde fundamentalt med den danske model.

Vores konfliktret blev udfordret.

Derfor er jeg også glad for, at vi sammen med de øvrige LO-forbund og FTF har sat OK-kampagnen i gang.

En kampagne der skal løbe frem til næste LO kongres med formålet om, at udbrede kendskabet til overenskomsternes betydning.

Og jeg er også glad for at se, hvordan mange af vores afdelinger har taget kampagnen til sig.

Men jeg tror ikke, at det kan stå alene.

Kampen mod de gule

For imens vi udbygger, styrker og insisterer på den danske model, er der andre virksomheder, der uden skam i livet udnytter den på det groveste.

I universitetsverdenen bliver de forretninger kaldt ikke-overenskomstbærende.

En ikke-overenskomstbærende fagforening.

Jeg er imponeret over, hvordan nogen overhovedet kan sige den slags, uden at trække gevaldigt på smilebåndet.

For mig vil de forretninger altid være gule.

Virksomheder der slår sig op på en forretningsmodel, der skabes af vores resultater.

Som intet, intet ansvar tager for det danske samfund.

Og som aldrig kunne drømme om at tage en konflikt med en arbejdsgiver.

Vi har på det seneste indledt en mere kontant og direkte kampagne mod de gule virksomheder.

Vi har været mere aggressive i vores omtale af dem og vi er gået i kødet på dem.

Det skal vi fortsætte.

For det er vores tillidsfolk ude på de enkelte virksomheder, der lider, når de gule forretninger styrkes.

Det er vores overenskomstarbejde, der betaler, når de gule forretninger fylder deres lommer.

Og det er vores model, der undergraves, når de gule forretninger lyver, i deres forsøg på at retfærdiggøre dem selv.

For det kan ganske enkelte ikke lade sig gøre, at drive stærke og resultatskabende fagforeninger for de dumpingpriser, de kører frem med.

Og det ændrer sig ikke ved, at de måske har flyttet deres reklamer til Internettet fra kuponhæfterne.

Det er ikke seriøst at reklamere med et fagforeningsmedlemsskab, der svarer til prisen på en kvart aktie i Roskilde bank før krakket, men med et indhold svarende til en hel aktie i Roskilde bank efter krakket.

89 eller 69 kroner for et fagforeningsmedlemsskab, er både useriøst og utiltalende.

Utiltalende fordi, at det giver almindelige lønmodtagere en falsk forestilling om, at de har samme indhold på hylderne blot til en billigere pris.

Men sandheden er, at de hverken laver det seriøse overenskomstarbejde, eller tager noget uddannelses ansvar.

De råber op om frihed ± men kunne ikke drømme om, at udvikle deres egne organisationer demokratisk.

De bilder folk ind, at de er en allieret overfor arbejdsgiveren ± mens de som oftest vender ryggen til, når problemerne opstår.

Det er en udfordring.

Uden tvivl.

Og en udfordring vi i den kommende periode vil søge at gå op imod, med alle tænkelige midler.

Men vi bliver også nødt til, at blive endnu skarpere og tydelige.

Vi skal tydeligere fortælle kollegerne, og den øvrige omverden, at der også er helt kontante fordele, af et medlemskab hos os.

At for hver krone indbetalt i kontingent ± leverer 3F omkring halvanden krone tilbage igen til medlemmerne.

At det er igennem udbyggede overenskomster, at vores pensionselskaber udbetaler milliarder til vores medlemmer og familier, der har oplevet et hårdt knæk i arbejdslivet.

Om det er kritisk sygdom, invalidepension eller dødsfald.

Vi skal turde indgå i enhver debat.

En fagforening som vores bærer ansvaret for de overenskomster, der sikrer kontante fordele for vores medlemmer.

Vi skal tude gå ind i enhver debat.

Også de der måske ikke er helt nemme.

For der har måske været en tendens til, at når nogen satte spørgsmålstejn ved den danske model, så løb vi alt hvad vi kunne til Patent- og Varemærkestyrelsen.

Den d D Q V N H P R G H O G H W H U M R ¶ Y R U H V ¶

Den skal ingen kuglestøder komme og udfordre.

Og selvom jeg forstår den reaktion, skal vi arbejde med vores måde, at håndtere spørgsmålet på.

Helt almindelige mennesker, og ikke mindst de unge, der ikke har brugt måneder i FIU systemet, vil måske bedre forstå os, hvis vi fokuserede på de rettigheder, vi har tilkæmpet os.

At det er de rettigheder og den fortsatte mulighed for at styrke den enkelte lønmodtager, vi kæmper for og beskytter.

Og ikke alene, en struktur eller model.

Organisering

Men den måde at indrette os på, står og falder med vores evne til, at organisere danske lønmodtagere.

Derfor er det helt store emne på denne kongres også vores organiseringsindsats.

Vi har en udfordring med vores organisationsprocent.
Det er der ingen grund til at lægge skjul på.

Og selvom jeg selvfølgelig gerne ville sammenligne organisationsprocenten fra
¶ H U Q H P H G G H Q L G D J H U G H W H W D O Y R U O L J W H P Q H

Meningerne om, hvorfor 3F og resten af den overenskomstbærende fagbevægelse nogle steder mister terræn, er mange.

Nogen hævder, at det er den demografiske udvikling.

Andre peger på et stigende uddannelsesniveau og individualiseringen i samfundet.

Mens andre peger på prisen på et medlemskab af en rigtig fagforening, strukturerne på arbejdsmarkedet, og så videre.

Jeg tror, at der er sandhed at finde i mange af forklaringerne.

Det vigtige er imidlertid, hvad vi stiller op og hvordan vi forholder os.

Der må jeg sige, at jeg er optimist.

Hvor vi blot for få år siden havde svært ved, bare at diskutere det her emne, oplever jeg en helt anden og mindre lukket tilgang i vores organisation i dag.

Det være sig fra tillidsrepræsentanterne på virksomhederne, over afdelingerne til i Hovedbestyrelsen. Ja i hele vores organisation.

Vi har rystet berøringsangsten af os.

For vi bliver nødt til at diskutere, hvordan vi øger organisationsprocenten.

Organisationsprocenten skal hæves

En journalist spurgte mig på et tidspunkt, hvad udviklingen betød for 3F som organisation.

Og hun spurgte, om jeg ikke var ked af eventuelt at skulle igennem nye spare- og rationaliseringsrunder.

Jeg ved ikke, om journalisten blev overrasket, over mit svar.

Men jeg sagde til hende, at det naturligvis aldrig hverken er morsomt eller positivt, at skulle tilpasse en organisation nye mindre økonomiske rammer.

Men, at det på ingen måde gjorde mig bedrøvet, eller utryg i samme grad som, hvad besparelserne var udtryk for.

Langt, langt værre er perspektivet om, at den enkelte tillidsrepræsentant på virksomheden, ikke skulle kunne tale på vegne af, et solidt flertal af kollegerne.

Det er min frygt.

At vi kommer i en situation, hvor organiseringsgraden ikke tilsiger, at vi har den helt naturlige plads som talerør for de ansatte kollegaer.

Der er vi heldigvis langt fra endnu.

Vores udgangspunkt for at komme styrket igennem den proces, vi nu er i gang med, er solidt.

Vi gennemførte i efteråret en meget stor medlemsundersøgelse.

Helt grundlæggende viser den, at vi bør give hinanden et stort skulderklap.

Hvor vi i hverdagen måske alle sammen ind imellem kan blive ramt af mismodets dyne i forhold til medlemsudviklingen, viser undersøgelsen, at langt, langt de fleste af vores medlemmer er tilfredse med den service, vi tilbyder.

Vores medlemmers loyalitet og tilfredshed stiger markant, desto mere kontakt de har med os.

Sådan skulle det naturligvis også gerne være.

Det enkelte medlem i centrum

Men det giver anledning til en diskussion om, hvordan vi i endnu højere grad får sat det enkelte medlem i centrum.

For, at sætte det enkelte medlem i centrum inkluderer jo også det medlem, der ikke er i problemer med arbejdsgiveren.

I dag vil mange af de medlemmer, der er i kontakt med os, ofte være det på grund af en uenighed, eller tvist med arbejdsgiveren.

Det er dem, vi igen sidste år satte rekord i at hjælpe ved at skaffe 2 milliarder kroner tilbage.

Undersøgelsen viser tydeligt, at vi øger tilfredsheden, loyaliteten og muligheden for at anbefale 3F til kollegaer, desto mere kendskab og kontakt, der er med os.

Det skal vi da bruge aktivt.

Derfor lægger vi op til i organiseringsstrategien, at medlemmerne og de tillidsvalgte får en helt central rolle.

For at opbygge stærke faglige fællesskaber, og for at sikre en organisering af kollegerne.

Diskussionerne om, hvordan vi sætter fagene i centrum er ikke nye.

7 LOEDJH L ¶HUQH NDQ MHJ KXVNH KYRUGDQ YL YDU LJHQQHP
med Murerforbundet og Dansk Postforbund.

Begge organisationer havde en medlemsskare, der var stolte og glade for deres fagforeninger. Derfor var der naturligvis også en stor debat og forhandlingerne tog flere år.

Men jeg kan huske, hvordan den daværende formand for Murerforbundet Bent Jensen, satte tingene på plads, ved et medlemsmøde i Roskilde.

Bent havde lyttet til frygten for, at murene ville forsvinde i det store forbund. At faget ville miste respekt og anerkendelse.

Men da han tog ordet den dag i Roskilde, ændrede debatten sig.

+DQ VDJGH WLO PXUHUQH ´+YLV LNNH , VHOY HU IDJOLJW DNWL
tingene på dagsordenen, ja så sker det.

Men det vil ikke være på grund af de andre kollegaer i SiD, men på grund af egen
PDQJOHQGH IRUPnHQ ´

Det er for mig helt rigtigt.

Fællesskabet i vores organisation sikrer en solid platform for de enkelte brancher. Det skal vi altid være opmærksomme på, og udbygge.

Men platformen er til stede.

Nye organiseringstiltag der passer til 3F

Der bliver gjort meget allerede i vores organisation.

Nye og gamle organiseringsprincipper bliver prøvet af.

Vi har lært meget af de metoder og den måde at arbejde på, som TIBs organiseringsprojekt introducerede os for, i den seneste kongresperiode.

Og jeg er helt sikker på, at det er i kombinationen af en række initiativer, at vi finder den løsning, der passer bedst til 3F.

Vi skal blive endnu bedre til at lære af hinanden.

Til at synliggøre de gode eksempler, og til at anerkende dem, der gør en ekstra indsats.

Derfor understreger vi også i den nye organiseringsstrategi, at vores medlemmer skal føle sig som medlemmer, af en rigtig fagforening.

Vi ved, at branche- og fagligt tilhørsforhold er de to parametre, der har størst betydning for medlemmernes tilfredshed og loyalitet.

At de kan se sig selv i fagforeningen.

Det er også et område, hvor vi klart adskiller os fra de gule forretninger.

Vi har en målrettet service, der tager udgangspunkt i medlemmets branche.

Indsatser over hele landet har ført til en mærkbar stigning i organiseringsprocenten, nye repræsentanter på arbejdspladserne og nye faglige klubber.

Som når vores kolleger på Danpo slagteriet kun en halv times kørsel herfra satte sig for, at de ville vende udviklingen hos dem.

Det er en arbejdsplads præget af et slidsomt arbejde og højt tempo.

Igennem en struktureret og stræbsom indsats lykkedes det kollegerne hos Danpo at løfte organiseringsprocenten fra under 50 pct. til i dag 61 pct. Og den er støt stigende.

Det er et imponerende godt stykke arbejde.

Danpo er også en arbejdsplads, der rummer hele verden.

28 nationaliteter er repræsenteret derude hos Danpo i Aars. Da jeg talte med dem sidst, valgte de samme dag en tillidsrepræsentant på natholdet, der oprindeligt kom fra Tunesien.

Den aften trådte han ind i den gruppe af mere end 740 tillidsrepræsentanter, vi har i 3F, der har en anden baggrund end dansk.

Verden er i sandhed blevet mindre.

Ikke mindst på vores arbejdspladser.

Nydanske medlemmer

Og det er et område, hvor det er min forventning, at vi i den kommende kongresperiode, kan se endnu flere resultater af organiseringsindsatsen.

Overordnet ser vi i øjeblikket en meget spændende udvikling. En udvikling, hvor vi har en markant stigning af medlemmer blandt lønmodtagere, der ikke er født og opvokset i Danmark.

I løbet af de sidste tre år har vi fået 10.000 flere medlemmer med anden etnisk baggrund end dansk.

Det er en gruppe, der i dag tegner sig for 50.000 af vores medlemmer.

Mange indenfor denne gruppe arbejder indenfor områder, der traditionelt er 3F arbejdspladser.

Og de foreløbige resultater af den del af organiseringsarbejdet er ganske opmuntrende.

Det skal vi fortsætte.

Sikre at de også bliver inddraget, og føler sig hjemme i vores fællesskab.

3F-Ungdom

Opmuntrende er det også, når vi ser på vores dygtige og engagerede unge i 3FU.

Jeg er klar over, at vores ungdomsarbejde som resten af organisationen, har skullet forny sig.

Men jeg er oprigtigt imponeret og stolt over, at følge jeres arbejde også i nye tider.

Hvordan I knokler for at skabe fællesskaber for vores mere end 50.000 medlemmer under 31 år.

Hvordan I har taget handsken op og fantastisk flot videreført Jobpatruljen i samarbejde med de unge kammerater i HK.

Og hvordan I som ambassadører for vores fagforening, er helt uundværlige i vores rekruteringsarbejde.

Det er jer, der går forrest i kampen for flere rigtige praktikpladser til jeres jævnaldrende.

Et område der får alt for lidt fokus i Danmark.

Og det er jer, der højlydt gør opmærksom på konsekvenserne af en alarmerende høj ungdomsarbejdsløshed.

I lærer os, at arbejde med nye værktøjer, og på nye platforme.

I giver os ris indimellem, men altid med et fokus på, at styrke vores fagforening.

Men mest af alt, giver I os håb, for fremtiden.

Tak skal I have.

Organisationen

For at understøtte hele organiseringsstrategien er det nødvendigt, at vi tager den alvorligt i organisationen.

Når vi beslutter os for at have dette stærke fokus, må vi heller ikke være blinde for, at det kræver noget af os.

Jeg tvivler på, at der findes andre organisationer i dette land, der er bedre til at få ideer end 3F.

Næsten hver weekend er min mailboks blevet fyldt med ideer fra landet over.

Jeg tror også godt, at du kan forberede dig på det samme Per.

For vores organisation er fyldt med dynamik, energi, og ikke mindst ønsket om, at prøve nye ting.

Men fremadrettet bliver vi nødt til at overveje, når vi får en ny ide:

I hvilket omfang bidrager ideen til at skabe målbare forbedringer af organiseringsindsatsen?

Vi har mange ressourcer i vores organisation.

Men de er ikke uanede.

Derfor bliver vi nødsaget til at fokusere vores kræfter.

Og den uden tvivl væsentligste opgave for vores organisation nu og her, er at hæve organiseringsgraden.

Fair Repræsentation

Vi skal hele tiden have modet til at gøre tingene på en ny måde.

Have modet til at turde, at se på os selv - også med kritiske øjne og forny vores fællesskab.

Jeg er stolt af den aftale, vi indgik, da vi dannede 3F, aftalen om Fair Repræsentation.

Det var en aftale, der netop lagde vægt på, at vi skabte en åbenhed om sammensætningen på de valgte poster i organisationen.

Værdigrundlaget og forbundskvoteringen har betydet, at vi reelt skabte en ny organisation og fornyede vores faglige fællesskab.

Det skal vi også gøre fremadrettet.

Afslutning

Denne kongres er blot den tredje i 3Fs historie.
Men ånden fra fusionen gennemsyrrer vores arbejde.
På de store linjer og i dagligdagen.

'HW HU L GHQ nQG DW YL VNDEHU IUHPJDQJURWJH V X O W D W H U I R

Det er i den ånd, at vi sikrer muligheder for mennesker som Ulla, der gerne vil have uddannelse som voksen.

Og det er i den ånd, at vi vil se organisationsprocenten stige.

Kære venner

Når vi styrker verdens stærkeste overenskomster.

Når vi sætter os mål og opnår dem.

Og når vi får vores mærkesager på den politiske dagsorden.

Så er det aldrig en mand eller en kvindes fortjeneste.

Vi er stærkest, når vi handler i fællesskab.

Vi skal altid have modet til at forny vores fællesskab.

Gøre det, der er rigtigt, og ikke det vi plejer.

Det er derfor, at når vi rykker sammen, og insisterer på at ændre samfundet, så ændrer vi samfundet.

Når vi rykker sammen, erstatter vi mismod, med fornyet tro på fremgang.

Når vi rykker sammen, skifter vi frygt ud med håb.

Og når vi rykker sammen, viser vi:

At resultater.

Dem skaber vi i fællesskab.

Tak for ordet.